

JURNAL POLIȚIST

(fragmente)

Cad în mine. Alunec tot mai jos, tot mai adânc. Încerc să prind frânghiile care nu există, de care să mă agăț, ating pereții mei interiori cu degetele, în încercarea de a mă prinde de ceva. Și cad. Cad. Nu sunt speriată – e doar un soi de uimire că mie mi se întâmplă asta, că am ajuns aici. Niciun strigăt de ajutor nu iese din gâtul meu, nu am nici măcar buzele întredeschise. Privesc propria mea cădere ca pe un salt lin – am timp să privesc în jur, nu mă zorește nimeni. Simt vene, mușchi, totul pulsează, totul tresare. E liniște, doar ceva vâscos, ușor gelatinos, neted, ca un vagin. Îmi ciulesc urechile, e cald și bine... parcă se aude o voce înăbușită, mai multe voci, un cântec de leagăn, apoi aud lacrimi grele cum se sparg de podeaua rece. Îmi săruți ochii și îmi mângâi fiecare cută a feței, fiecare curbura. În palma ta se impregnează profilul meu, chipul meu în negativ, cu lacrimi cu tot, cu surâsuri uitate în târnaț, în sacul cu grâne al bunicii. Adorm cu capul pe palma ta care parcă a crescut și m-aș putea cuibări cu totul acolo să dorm mult, mult.

Mă prind cu mâna stângă de dreapta și mă scot (afară). Mă simt de parcă m-aș fi întors pe dos, precum lupul din *Veronica*, un fel de inside-out. Arunc frânghia și nu urc din prima, nici din a doua, iar la a treia strigare, pun întâi pălăria cu boruri largi, să cred că sunt eu și abia apoi urc de-adevăratelea. Mi-e teamă că o să-mi dau două palme pentru păcăleala asta. Mi-e teamă că am tras prea mult de timp, fără rost. Va trebui să caut timpul pierdut, să merg pe urma dărei de sânge, să mă lupt cu toți balaurii, să salvez vieți, să mă îndrăgostesc iar și să așez mărul de aur în căușul palmei tale.

Stau întinsă pe pietre, cu fața către cer. Plouă și stropii cad pe mine, mă împung și mă mângâie, mă gâdilă (o fi ora de gâdilă). Mă transform în sită și mă cern. Se scurg în pământ, printre pietre, firicele din mine. Aștept ca ploaia să spele tot, să se cearnă și sita și apoi să plouă mai tare.

Dacă cobori pe frânghie după mine, să știi că nu mai sunt cum eram. La exterior semăn cu toate celelalte care seamănă cu mine – să nu te lași păcălit (ușor). Să nu te iei nici după aroma de tristețe – se dau mai multe cu așa ceva, mai ales după 35 de ani, nici după zâmbet, nici după gustul lacrimilor – cercetătorii au descoperit că concentrația de sare din lacrimi este aceeași la toate persoanele, indiferent de rasă, sex, vârstă, mediu social, grad de inteligență,

nivel de sensibilitate. Să nu te iei nici după amintiri – ne joacă feste și ele, de cele mai multe ori. Nu cred că mai este disponibilă regina albinelor să-ți sară în ajutor (precum lui Harap-Alb), iar eu nu mai folosesc batiste ca să scot una, în eventualitatea în care ar veni. Probabil vor striga multe eu sunt, eu sunt, iubește-mă pe mine, mai știi când, mai știi cum, doar eu, doar pentru mine... Încearcă să nu le ascuți, deși va fi greu... Încearcă să închizi ochii și să mă alegi așa, să mă simți și să mă cuprinzi în brațe, să mă ridici până la cer, să pot să iau pipa dintre buzele bătrânului bărbos și să o prefac în fluier, să pot să(-ți) aduc culori în palme, să mă învălui toată în roșu și albastru (chiar nu țin cu steaua) și apoi să dau înconjur pământului – din rochia mea să curgă culori și stropi de apă. Apoi m-aș întoarce la rochia gri și zdrențuită și m-aș cuibări în cenușa caldă, m-aș acoperi cu frunze mari care să ia forma trupului meu ghemuit și aș dormi așa, mult, până ar veni cineva să zgândăre cenușa pentru a face focul.

Aud cum zbârnâie telefoanele, undele wi-fi; curentul electric se zbate în cabluri. Le simt pe toate cum intră prin pereții apartamentului, cum țeș prin cameră fire nevăzute pe care le simt prin corpul meu. Când am câte un junghi la inimă știu că e de la wi-fi-ul vecinului, când mă doare încheietura e de la vodafone, când înghit greu e de la concurența lor. Pe blocul vecin au instalat o antenă cu un corp uriaș, ca de termită modificată genetic. O văd de multe ori încrunțată, cum îmi trimite săgeți de unde prin priviri. Am pus staniol pe pereți, pe sub tapet pentru o mai bună protecție. Simt cum țâraie toate, cum vibrează, cum emană unde nocive. Aud telefoanele vecinilor, deslușesc convorbiri înăbușite, tensiunea din voci, nepăsarea, falsul interes, politețea exagerată, politețea mascată, calmul întruchipat, glasul mios și binevoitor până la plesnirea bășicii. Am tapetat totul. Perdelele sunt cu fir de cupru învelit în argint tocmai pentru a bruaia radiațiile, pentru a le respinge. Nu vorbesc la telefon când e la încărcat, în fine, am sistemul meu de self-defence. Am aflat că poți fi detectat după telefon – adică cine vrea să știe poate ști unde ești știind. Așa că, de multe ori îmi uit intenționat telefonul la bibliotecă pentru a-i deruta pe urmăritori și pentru a mai reduce din radiațiile de peste noapte. Apropos, dorm cu o bentiță în formă de mască pentru a-mi proteja ochii și fruntea/ceafa de radiații. Odată, când mă urmăreau ca pe

un câine, mi-am lăsat telefonul la mama o săptămână – până mi-am revenit.

Dar nu este vorba despre mine aici, ci despre a performa metode mai bune de urmărire și de a ieși de sub urmărire. Voi folosi tehnica de ultimă generație pentru a-l supraveghea pe petrolist. Voi stabili o nouă întâlnire cu el și îi voi introduce cipul în telefon pentru a-l avea sub lupă. Trebuie să mă lămuiesc ce hram poartă.

Sentimentul bizar că va trebui să mă ascund toată viața, că voi fi nevoită să îmi întorc privirea peste umăr mereu, să verific cine este pe urmele mele, că îmi voi cenzura mereu pornirile, exploziile pentru a nu leza, pentru a nu trezi suspiciuni, pentru a nu lăsa loc judecăților scurte și înguste. Sunt în gară. Îmi alunecă privirile pe șinele de tren. Un zgomot brusc îmi atrage privirea într-o altă direcție. Ciori ce gonesc porumbeii. Fălăituri de aripi ce ridică aerul rezidual dintre șine către nările mele. Apoi trenul care a apărut de nicăieri, capete multe, priviri/ochi, geamantane. Unele se opresc în fața mea și mi se pare suspect. Verific dintr-o privire eticheta, nume/prenume, cântăresc din ochi conținutul valizei. Simt în nări mirosuri de sandvișuri, de ambalaje mototolite, de bidoane de apă încinse de drum, de capace de plastic cu miros de salivă veche de câteva zile; rebursuri mototolite, pixuri cumpărate din gară, la suprapreț, cu mina obosită și moale.

O privire se pironeste în ceafa mea până simt o gaură vie acolo, care pulsează. Îmi duc instinctiv mâna la ceafă și verific – pare bine, parpalacul acoperă bine, zici că nu-i nicio gaură. Mă retrag. Nu e deloc bine. Sunt prea mulți care au venit deodată și m-au înconjurat din toate părțile. Sunt mult prea expusă aici. Trebuie să-mi găsesc un refugiu, să mă reorganizez, să am cumva măcar spatele asigurat.

Ajung rapid la scările de piatră șlefuită bej deschis, tocite de atâtea urcușuri și coborâșuri. Cobor scările și simt praf de aurolac pe peretele din umărul meu stâng, flegme pe ghetetele mele, coji de semințe între zimții din talpă. Iau în nas un val de aer negru, de curent românesc din pasajul ce duce în gară. Văd siluete într-un val de vagoane-oameni care continuă călătoria din tren cu pași haotici. Acum ritmul uniform al roților e înlocuit de pași grăbiți sau doar îngreunați de bagaje multe, care urmăresc alte urme de pași, ce calcă pe mii de urme care nici nu mai există. Un strat gros de urme care, paradoxal, subțiază podeaua în loc să o înalțe.

Ajung în incinta gării și zborul vrăbiilor ceferiste împunge aerul cu țipete și ecouri. Mă feresc de hainele trecătorilor din sens invers, de gențile grăbite, de tălpile lor gata să mă strivească. Mă lipesc cu spatele de un zid interior, între două ghișee. Degeaba, tot nu am sentimentul de siguranță. Simt prin cărămida lucios-jegoasă că ochii enervați ai casieritei îmi străpung coastele. Își sprijină țățele pe

birouașul mic, îngrămădit între rafturi și dosare. Țățele sunt pufoase, de mohair roz cu găurele prin care pielea respiră. Fiecare ochi de bluză mă privește făcând din peretele care ne desparte o sită. În față, alte mii de ochi care nu mă țintuiesc, dar mă observă, mă simt acolo. Aș vrea să dispar, să fiu acum în camera mea, ascunsă sub cinci pături, dar nu pot periclita misiunea. Trebuie să urmăresc pasagerii care coboară din trenul RE 3001, sosire 10:10, peronul 3, din direcția Iași în direcția București Nord. Printre ei ar trebui să fie și magnatul petrolului. Ceva e putred la el. Mi-a spus că pleacă în Dubai și am informații că se întoarce cu trenul de la Dorohoi. M-am deghizat. Am o șapcă jerpelită, sub care mi-am ascuns tot părul. Am blugi și ghete, o geacă de culoare gri-șters. Arăt ca un adolescent.

Mă mut de acolo. Merg pe partea opusă și mă reazem de lateralul unei vitrine cu sucuri. Sucurile încep să bolborosească, bulele se înfoaie. Literale de pe etichete se țin lanț și parcă vin și se încovoie pe degetele mele lipite de lateralul colorat și lucios. Apoi se prind ca brățări de încheieturile mâinilor – brățări răsucite care urcă până spre coate. Mă scutur de furnicături. Ele se regroupează și își continuă urcușul. Stau și aștept. Mă întreb de unde atâtea litere pe niște amărâte de sucuri cu chimicale sau poate se multiplică singure, se înlănțuie în combinații infinite care le cresc numărul, se diversifică.

Trenul de pasageri RE 3001, de la Iași în direcția București Nord sosește în gară la linia 3. Vă rugăm ferivi linia!

După ceva timp încep să curgă oameni care ies nerăbdători; privesc cu ochi curioși prin geamurile murdare ale gării și întrezăresc ieșirea. De acolo, drumurile fiecăruia explodează ca un punct din care pornesc milioane de raze. În grupul acela compact îl zăresc și pe magnat. Are vreo două sarsanale care îi bălângăne de picioare, e asudat, iar mâinile i se zbat spasmodic în toartele de rafie. O șuviță mai lungă de păr îi gădilă pupila. Zvâcnește din cap ca un armăsar pentru a și-o scoate. Pălăria îi lipsește – semn că nu a fost în Dubai. Am mirosit eu că e ceva putred la mijloc.

Mă iau după el...

Păsări. Nu vin la modul agresiv ca în *Păsările I* film, ci survolează, privesc, fixează cu privirea. Un stol de berze obosite s-a așezat pe stadionul din fața școlii. Cu aripile lor lungi care par a se lovi în orice clipă de cer și de pământ, au aterizat pe gazonul echipei de fotbal C și au început să ciugulească elegant flegmele fotbaliștilor. Eu le-am privit ascunsă după o ramă de geam. Berze-copii-burtă crescând.

O cucuvea ce aducea un țipăt mortuar între pereții casei. Mi-o imaginez cu gheare puternice și cu gaura curului mare, căci lăsa urme „norocoase” lungi, în nuanțe de alb și negru. O cucuvea ce a adus separarea albului de negru și care mă privea prin ochiul dorsal.

O porumbiță singură, dezorientată, pe cornișa casei de alături, privind cu un ochi speriat, precum o găină, orice mișcare a mea. După un timp, porumbița și-a regăsit perechea. Un zbor în doi, doi ochi pe o parte a lumii și alți doi pe cealaltă. Ochi făcând bucle calde și curbe pe după nori în formare.

Un uliu strigând, gata de atac, avertizându-și prada că este urmărită. Un uliu planând regește peste munți și văi, adulmecând dâra târâtoarelor, urma destinului lor în care va interveni brutal.

O turturică s-a acuiat pe stâlpul din apropiere și cântă. E singură, fără soț, cum ar spune Buna mea.

Buna o vede în fiecare zi cântând pe cablul de curent dintre casă și târnaț. Probabil își povestesc multe în singurătatea lor. Ochii bunicii se strecoară stingheri prin gemulețul mic de la ușa bucătăriei, pe lângă rama de lemn verde, puțin scorjită. Cântecele turturicii se înalță monoton. Și Buna ne spune de fiecare dată când trecem pragul bucătăriei că Turturica asta nu mai are soț. Ea cântă într-un ritm constant, uniform, se leagănă pe aceleași ritmuri pentru a uita.

O pasăre fantastică venită parcă de pe alte tărâmurile – jumătate coțofană, jumătate pasăre pictată/papagal. Cap negru cu cioc puternic, aripi negre, burtă albă și coadă colorată: roșu, albastru, verde, portocaliu. Scotea un sunet metallic, gutural, energic, vioi. Mi-a zărit umbra trupului sau a ghicit următorul meu pas și s-a retras pe o creangă de copac. Am plecat, apoi am revenit și am surprins-o într-un moment intim de bălăceală într-o bălțiță. Era acum grasă de bucurie, înfoiată toată, cu penele vâlvoi ca să-i ajungă apa la piele. Își lăsa capul pe spate savurând momentul, precum o divă voluptoasă în fața reflectoarelor și apoi se gudura iar în apă, își arunca ciocul pe spate și stropi săreau împrejur. Îi absorbea apoi cu tot trupul, îi prindea cumva din aer într-un dans. Am lăsat-o să-și dea ochii peste cap, n-am mai privit-o. Mi-am agățat privirea de o creangă, fericirea în leagăn, iar gândurile negre în lațul unei mini-spânzurători decorative.

Pot să mă transform oricând într-o pasăre. Mi-aș lua zborul și ar trebui să fiu atentă doar la prădători. În rest, aș ține aripile întinse și m-aș lăsa în voia vântului care mi-ar gădila penele și mi-ar zburli uneori puful. Aș putea fi o pasăre de oraș și m-aș hrăni cu firmituri de pâine de la un singur bloc. Aș simți sub labe diverse pervaze – din tablă fierbinte vara, marmură rece tot timpul anului, gresie alunecoasă ca dracu'.

Mă ascund în spatele cuvintelor pe care nu le rostesc, dar care roiesc în mine, sunt rotite precum frunzele de toamnă de o rafală de vânt apărută pe neașteptate. Fac mormane de cuvinte cum aș aduna frunzele în grămezi și mă ascund ciuciuete după ele. Încă am atâtea să îți spun,

dar cine să asculte... Ești grăbit sau obosit sau te-ai desprins atât de mult încât nu îți mai recunoști suratele frunze și nu le mai înțelegi limbajul. Ești prins într-o altă viață, într-un alt timp/ritm, iar frunzele mele stau doar la baza copacului tău – un morman tăcut pe care îl va lua vântul de parcă nici nu ar fi fost acolo vreodată așteptând. Frunzele mele morman așteaptă frunzele tale să se aștearnă peste, să se amestece cu ale mele și să foșnească la nesfârșit așa, să fie udate de ploii și ninsori, să fie călcate în picioare de oamenii fără cuvinte, să formeze împreună o pastă – un limbaj nou, articulat, prin care să curgă fibre de frunze moarte care să țeară iar pânza unei frunze mari pe care pășesc și te aștept. Frunza pornește precum covorul fermecat al lui Aladin și trec peste mări și țări, apoi ajung pe tărâmul celălalt, pe tărâmul frunzelor țesute în covoare multicolore și vorbitoare. Ajunsă aici mă învelesc în frunze, apoi în frunza mamă în care mă înfășor ca un cocon și aștept dimineața în care îmi vor crește aripi din frunzele tale pastelate. Hainele mele din frunze. Corpul meu din frunze înghețate acum de vântul rece de iarnă. Corpul meu foșnește pe mine, se zgribulește la fiecare șuier, stă neclintit să nu mai audă, să nu mai vadă, să nu mai simtă. Pe interior curg cuvinte.

